Dosarul nr. 1r-362/23 Judecătoria Bălți sediul Fălești
/1-23134578-03-1r-22112023/ Judecător: Ion Pâcaleu

D E C I Z I E
În numele Legii

16 ianuarie 2024 mun. Bălți

Colegiul penal al Curții de Apel Bălţi

În componența:
Președintele completului Ion Talpa
Judecători Svetlana Şleahtiţki și Oxana Mironov

Judecând în ordine de recurs, fără participarea părților, recursul **avocatului Matachi Igor în interesele inculpatului Rusnac Vasilii**, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Fălești din 26.10.2023, prin care:

> **Rusnac Vasilii**, născut la *****, domiciliat în *****, moldovean, cetățean al Republicii Moldova, IDNP *****, neangajat în câmpul muncii, necăsătorit, persoane la întreținere nu are, studii medii incomplete, fără grad de dizabilitate, distincții de stat sau titluri speciale nu are, limba de stat o posedă, în cazul dat nu a fost reținut şi nici arestat preventiv, anterior condamnat,-

A fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264[1] alin. (4) Cod penal.

Cauza s-a aflat în procedură de examinare:
Instanța de fond: 19.09.2023 – 26.10.2023;
Instanța de recurs: 22.11.2023 – 16.01.2024.

Pentru a se expune pe marginea recursului declarat, Colegiul penal,-

C O N S T A T Ă:

Pentru a se pronunța în sensul celor expuse, instanța de fond a reținut, că Rusnac Vasilii, la 28.08.2023 aproximativ la ora 18:30, având scopul conducerii unității de transport în stare de ebrietate, conștientizând caracterul prejudiciabil al

faptelor sale, a ignorat prevederile Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 357, din 13.05.2009, prevăzute de pct. 10, sub pct. 2) lit. a) care prevede că „persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede și, la cererea polițistului, […], este obligată să înmâneze pentru control permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus” și al pct.14, lit. a), al aceluiași Regulament, care prevede că ,,Conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, fără a deține permis de conducere, a condus automobilul de model „VW T4” cu n/î *****, pe traseul R-16 în centrul s. Răuțel, r-nul Fălești. Fiind suspect în conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, a fost supus testării alcooscopice cu aparat „Drager” constatându-se în aerul expirat de către Rusnac Vasile *****o concentrație a vaporilor de alcool în mărime de 1,45 mg/l, ce conform art.134[12] alin. (3) din Codul penal, ceea ce reprezintă stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat. Conform raportului de expertiză judiciară nr. 202306P0433 din 04.09.2023 în proba de sânge prelevată de la cet. Rusnac Vasile *****s-a depistat alcool etilic în cantitate de 3,45 g/l, din punct de vedere teoretic, cet. Rusnac Vasile *****, la orele 18:30, data 28.08.2023, la momentul stopării, putea avea o concentrație de alcool etilic în sânge de cca 3,73 g/l, fapt ce se consideră, conform prevederilor art.134[12] alin.(3) Cod penal, stare de ebrietate cu grad avansat.

Instanța de fond a examinat cauza penală în procedură simplificată în baza art. 364[1] Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de fond, avocatul Matachi Igor în numele inculpatului Rusnac Vasilii a declarat recurs în termen, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea parțială a sentinței Judecătoriei Bălți sediul Fălești din 26.10.2023 emisă în această cauză penală în privința inculpatului Rusnac Vasilii învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264/1 alin. (4) Cod penal în latura stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi soluții potrivit modului stabilit de prima instanță cu aplicarea unei pedepsei mai blânde non-privative de libertate sau executarea pedepsei cu închisoare stabilită inculpatului să fie suspendată condiționat cu stabilirea față de inculpat a unei perioade de probațiune potrivit art. 90 Cod penal.

În motivarea recursului, indică că la stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanța de judecată nu a ținut cont pe deplin de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia. În consecință, inculpatului i-a fost stabilită o pedeapsă mult prea aspră iar de asemenea speței

date sunt aplicabile prevederile art. 90 CP, fiind posibilă suspendarea executării pedepsei cu stabilirea față de inculpat a unei perioade de probațiune.

Menționează, că inculpatul Rusnac Vasilii a recunoscut din start pe deplin vinovăția în săvârșirea infracțiunii incriminate şi a colaborat chiar de la început cu organul de urmărire penală.

Arată, că potrivit art. 61 alin. (2) Cod Penal, pedeapsa penală are drept scop mai întâi de toate corectarea condamnatului, iar corectarea presupune ca scop al pedepsei: conștientizarea de către infractor a celor săvârșite. Cele menționate denotă faptul, că corectarea acestuia poate avea loc şi în situația aplicării în privința acestuia a prevederilor art. 90 CP. Ori inculpatul a conștientizat de la bun început pericolul social al faptei sale şi a mers pe calea corectării.

De asemenea, subliniază că inculpatul s-a căit sincer de fapta comisă și a manifestat un comportament corect atât pe parcursul urmării penale cât și pe parcursul judecării cauzei.

Subliniază, că în timp ce legea penală atribuie fapta inculpatului la categoria infracțiunilor ușoare, urmează a fi ținut cont de faptul că i s-a aplicat o pedeapsă prea aspră, privativă de libertate pe un termen de 5 (cinci) luni de închisoare cu executare reală. Or practica judiciară demonstrează, că o pedeapsă prea aspră generează apariție unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

A mai indicat că, pe lângă faptul că inculpatul și-a recunoscut vina de la început și a colaborat cu organul de urmărire penală, inculpatul a mai solicitat și judecarea cauzei în procedură simplificată conform prevederilor art.364[1] CPP.

Consideră, că prin aplicarea art. 90 Cod Penal, va fi atins scopul indicat de legiuitor la art. 61 Cod Penal, de rând ce art. 90 Cod Penal nu poartă un caracter imperativ, ci reprezintă doar o posibilitate a instanței, o alternativă, de care poate fi făcut uz atunci când se atestă circumstanțe ce indică la posibilitatea corectării, persoanei, prin suspendarea condiționată a executării pedepsei, iar în speță astfel de circumstanțe sunt identificate.

În final concluzionează, că condamnarea la ispășirea reală de către inculpat a pedepsei cu închisoarea este o soluție nerațională şi reprezintă o soluție de pedeapsă mult prea aspră, inechitabilă, inadecvată şi disproporțională în raport cu fapta comisă. Astfel, inculpatul recunoaște vinovăția, se căiește sincer, a conștientizat de la bun început urmările survenite. Iar scopul corectării şi reeducării inculpatului poate fi atins și fără izolarea lui de societate dându-i posibilitate reală că prin comportare exemplară și muncă cinstită să-şi îndreptățească încrederea acordată.

De asemenea, a reținut că instanța de fond nu s-a pronunțat în nici un fel asupra argumentelor invocate de partea apărării - în sensul suspendării condiționate a executării pedepsei cu stabilirea unui termen de probă. Prin faptul că nu s-a

indicat nici un motiv de respingere a argumentelor prezentate de către partea apărării s-a comis o eroare gravă, fapt ce duce la încălcarea dreptului la un proces echitabil. Or, potrivit jurisprudenței CEDO „...o funcție a unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite...Dreptul de a fi auzit, prin urmare, include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar de asemenea o obligație corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivația sa motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse...” (Hotărârea CEDO în cauza Suominen v. Finlad).

Procedura înștiințării legale în instanța de recurs a fost executată.

Potrivit prevederilor **art. 447 alin. (1) Cod procedură penală:** *„ recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces”.*

Respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a fixat data examinării recursului și a dispus să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.

La data de 26.12.2023 a parvenit referință de la procurorul în Procuratura de Circumscripție Bălți Octavian Bodareu prin care a solicitat respingerea recursului declarat cu menținerea sentinței instanței de fond fără modificări.

Examinând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs formulate, cercetând materialele cauzei penale, Colegiul penal al Curții de Apel Bălți consideră necesar de a respinge ca fiind nefondat recursul declarat, cu menținerea sentinței primei instanțe, reieșind din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederilor art. 448 Cod procedură penală, (1) Judecând recursul, instanța verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. (2) Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Potrivit art. 449 alin. (1), pct. 1, lit. a) Cod procedură penală, (1) Judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: *1) respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă: a) recursul este nefondat.*

Conform prevederilor art. 6 alin. (1) al Convenției Europene a Drepturilor Omului, „orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa”.

Cercetând probele administrate de instanța de fond și apreciindu-le din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, în corespundere cu cerințele art.101 Cod de procedură penală, călăuzindu-se de propria convingere, Colegiul penal constată că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și acțiunile inculpatului Rusnac

Vasilii just încadrându-se în dispoziția art. 264[1] alin.(4) Cod penal - conform indicilor calificativi – *„ Conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat de ebrietate, de către o persoană care nu deține permis de conducere”.*

În urma verificării circumstanțelor de fapt și de drept, cât și a argumentelor invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia că lipsesc careva dubii sau bănuieli care ar putea pune la îndoială vinovăția inculpatului, în comiterea faptei incriminate precum și lipsa unor încălcări procesuale la etapa urmăririi penale.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință referitor la recunoașterea vinovăției inculpatului pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în Cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligația instanței să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fie examinat chestiunile esențiale supusă atenției sale.

Prin justificarea probelor cercetate, Colegiul penal constată că, în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, inculpatul Rusnac Vasilii până la începerea cercetării judecătorești, a declarat personal prin înscris autentic că recunoaște vina integral, cunoaște probele acumulate la faza urmăririi penale, nu are careva obiecții asupra lor, nu solicită prezentarea altor probe, solicitând examinarea cauzei penale în ordinea prevăzută de art. 364[1] Cod procedură penală.

În acest context prezintă relevanță interpretarea reținută la aplicarea prevederilor art.364[1] Cod procedură penală, în situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art. 364[1] Cod procedură penală, instanța de recurs este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art. 364[1] alin.(1) și (4) Cod procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță”.

Totodată, Colegiul penal reține că recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, dar nu este de acord cu pedeapsa aplicată.

Analizând materialele cauzei, în raport cu normele relevante la caz, Colegiul penal constată că opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei potrivit procedurii enunțate nu a fost viciată, în cadrul urmăririi penale n-au fost încălcate normele imperative din Codul de procedură penală, fapt ce condiționează concluzia că instanța de recurs nu este în drept a reține o altă situație de fapt, decât cea reținută în rechizitoriu.

Prin urmare, nici procurorul, nici inculpatul și avocatul și nici un alt careva participant la proces nu au atacat sentința în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, motiv pentru care instanța de recurs nu purcede la judecarea fondului cauzei în această parte, și se va expune doar în partea stabilirii și individualizării pedepsei.

Prin justificarea probelor cercetate, instanța de recurs consideră dovedită cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

După cum rezultă din conținutul recursului, autorul acestuia contestă sentința în partea stabilirii și individualizării pedepsei, care consideră a fi una prea aspră, solicitând aplicarea unei pedepse minime prin prisma prevederilor art. 90 Cod penal, reieșind din personalitatea inculpatului, precum şi circumstanțele cauzei.

Analizând acest temei în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acesta nu şi-a găsit confirmarea la judecarea recursului declarat, lipsind temeiuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate în partea individualizării și stabilirii pedepsei inculpatului.

Așadar, la adoptarea sentinței, individualizând pedeapsa, Colegiul penal notează că instanța de fond a respectat prevederile art. 96, art. 385 alin. (1) și art. 394 alin. (1) și alin. (2) Cod procedură penală, conform cărora instanța este obligată să indice în partea descriptivă a sentinței care sunt circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, datele care caracterizează persoana inculpatului, precum și motivele soluției adoptate referitoare la stabilirea pedepsei sau la liberarea de pedeapsă penală.

Colegiul Penal reține că în baza art. 61 Codului penal, (1) Pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. (2) Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului incriminat prin rechizitoriu inculpatului, la caz art. 264^1 alin. (4) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat.

Astfel, Colegiul penal menționează că pedeapsa se consideră echitabilă când aceasta impune inculpatului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu

gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți perturbate prin infracțiune.

Potrivit art. 75 Cod penal, (1) Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. (2) În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanțele de judecată trebuie să studieze multilateral, în deplină măsură și obiectiv, toate circumstanțele și datele care caracterizează atât negativ, cât și pozitiv persoana inculpatului și care au o importanță esențială pentru stabilirea categoriei și mărimii pedepsei.

Colegiul penal reține că, orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

Instanța de recurs menționează că pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum, și de alte persoane. Ori, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire,

înrăire și de neîncredere in lege, fapt ce poate duce la consecințe contrar scopului urmărit.

De asemenea, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

În opinia Colegiului penal, instanța de fond just a apreciat măsura de pedeapsă aplicată inculpatului, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care, conform legii penale se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare (art. 16 alin. (2) Codul penal), la locul de trai se caracterizează pozitiv, nu se află la evidența medicului narcolog și la Centrul Comunitar de Sănătate Mintală. Inculpatul, reieșind din prevederile art. 111 alin.(1) lit. e) Codul penal nu are antecedente penale, de asemenea inculpatul Rusnac Vasilii a recunoscut vina, se căiește sincer de cele săvârșite și a contribuit activ la descoperirea infracțiunii.

Astfel, instanța de recurs acordă deplină eficiență prevederilor normelor incriminate în ceea ce privește categoriile de pedeapsă prevăzute, instanța de judecată just a constatat că scopul pedepsei penale va fi atins, fiindu-i stabilită pedeapsa potrivit normei art. 264^1 alin. (4) Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 5 (cinci) luni cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, pedeapsă care în viziunea Colegiului este aplicabilă situației inculpatului, care pornind de la datele caracteristice ale acestuia, este pe măsură să ducă la atingerea scopului general şi special al pedepsei penale, or ca măsură de constrângere, pedeapsa penală nu trebuie să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă.

În acest sens, instanța de recurs remarcă că, sub aspectul proporționării pedepsei aplicate inculpatului și pentru o corectă individualizare a acesteia prevăzut de art. 7 Cod penal raportate la toate criteriile generale prevăzute de art. 75 CP, trebuie să țină seama atât de elementele ce țin de materialitatea faptelor în sine, cât și de datele referitoare la persoana inculpatului, astfel că dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli şi criterii precis determinate.

Circumstanțe atenuante în conformitate cu prevederile art.76 Cod penal, Colegiul penal nu s-au reținut.

Circumstanțe agravante în conformitate cu prevederile art.77 alin. (1) lit. a) Cod penal, Colegiul penal s-a stabilit săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară.

Prin raportare la prevederile ce stabilesc limitele de pedeapsă aplicabile inculpatului, ținând cont de circumstanțele reale, gradul de pericol social concretizat în valorile sociale care au fost vătămate, precum şi faptul că inculpatul a recunoscut faptele săvârșite, cauza fiind examinată în procedură simplificată în

baza art. 364[1] CPP, punând în balanță ansamblul acestor considerente, instanța în mod justificativ a apreciat că o pedeapsă orientată în limitele stabilită de Lege este aptă să atingă scopul preventiv şi educativ al pedepsei, pedeapsă pe care Colegiul penal o găsește proporțională, nu doar cu împrejurările și gravitatea infracțiunii comise ci și cu circumstanțele și nevoile inculpatului ca și cu cele ale societății, în acest sens poziția instanței în mod prioritar se întemeiază pe asigurarea principiului aplicării unei pedepse echitabile, pornind de la evaluarea gradului influenței pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării inculpatului, apreciind obiectiv toate circumstanțele prezentei cauze.

Sancțiunea articolului 264[1] alin. (4) Cod penal, prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de până la un an.

Reieșind din circumstanțele cauzei că, infracțiunea comisă face parte din categoria celor ușoare, ținând cont de scopul pedepsei penale în restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, de persoana inculpatului, Colegiul penal reiterează că pedeapsa aplicată a fost justificată, iar Rusnac Vasilii pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (4) Cod penal, urmează să execute pedeapsa stabilită sub formă de închisoare pe un termen de 5 luni cu executarea în penitenciar de tip semiînchis în limita prevăzută de lege, care este una echitabilă în raport cu valorile sociale lezate și circumstanțele comiterii infracțiunii, or în opinia Colegiului penal anume acest cuantum al pedepsei aplicate va fi în stare să atingă scopul pedepsei penale, să contribuie la restabilirea echității sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât şi a altor persoane.

Relevant, este și faptul că pedeapsa sub formă de închisoare este aplicabilă la caz, şi va duce la realizarea scopurilor sancțiunii, astfel contribuind la reeducarea inculpatului, la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire sociale, principiile morale și atingerii scopului pedepsei penale. Deci, Colegiul penal consideră că, pedeapsă numită este legală, întemeiată și echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei.

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată şi aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Colegiul Penal relevă că, prima instanță în cadrul sentinței a motivat în mod amplu criteriile de individualizare a pedepsei aplicate inculpatului, bazându-și soluția pronunțată în acest sens, inclusiv pe persoana inculpatului, rolul și comportamentul acestuia în momentul și după comiterea cât și în cadrul

desfășurării procesului penal și relațiile sociale care au fost periclitate în rezultatul săvârșirii infracțiunii.

Colegiul concluzionează asupra respingerii argumentelor invocate de către recurent ca fiind nefondate or, aplicarea unei sancțiuni sub formă de închisoare cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal nu va fi în concordanță cu scopul legal al pedepsei penale.

Deși la o primă vedere, în circumstanțele cauzei sunt întrunite condițiile necesare pentru a fi aplicată instituția suspendării condiționate a executării pedepsei, totuși, pentru acordarea suspendării executării pedepsei se mai cere ca instanța de judecată să țină cont de faptul că, scopul pedepsei poate fi atins chiar fără executarea acesteia. Prin urmare, un aspect omis de către apărare îl constituie persoana condamnatului, sub raportul periculozității sociale, care decurge în primul rând din fapta și din împrejurările în care aceasta a fost comisă, iar în al doilea rând de personalitatea inculpatului. Din cuprinsul sentinței, rezultă că instanța de fond a indicat circumstanțe care ar constata cu certitudine că corectarea inculpatului este posibilă doar cu izolarea lui de societate.

Colegiul penal menționează că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia. Suspendarea condiționată a executării pedepsei este o măsură de politică penală bazată pe încrederea în posibilitatea reeducării condamnatului pe durata suspendării pedepsei.

În literatura de specialitate, suspendarea condiționată a executării pedepsei este expusă ca o măsură ce constă în dispoziția luată de instanța de judecată prin însăși hotărârea de condamnare, de a suspenda pe o anumită durată și în anumite condiții executarea pedepsei stabilite. Rezultatul principal al aplicării pedepsei constă în aceea că deși pedeapsa este definitiv aplicată, aceasta nu este pusă în executare, astfel că instituția suspendării condiționate a pedepsei ține de condițiile de executare a pedepsei închisorii deja stabilite de către instanța de judecată pe întregul termen de probă.

Altfel spus, executarea pedepsei devine condiționată de conduita condamnatului, iar în caz de nerespectare a condițiilor, ea poate fi revocată. Suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei numită de către instanța de judecată prin hotărâre de condamnare de a se suspenda pe o perioadă anumită durată de timp executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Din materialele cauzei, instanța de recurs reiterează că, deși au fost îndeplinite cerințele de iure ale instituției suspendării executării pedepsei, instanța de fond a efectuat o analiză completă și minuțioasă a personalității infractorului, urmărind în acest sens comportarea sa în viața socială, înainte și după săvârșirea infracțiunii.

Numai în măsura în care se dovedește că săvârșirea faptei se datorează unui concurs accidental de împrejurări și că, pentru îndreptarea sa, nu este necesară executarea efectivă a pedepsei, să decidă dacă este justificată aplicarea prevederilor art.90 Cod penal.

Ulterior, după individualizarea pedepsei și stabilirea duratei și cuantumului acesteia, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare, dar sub aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin soluționarea chestiunii dacă pedeapsa stabilită inculpatului trebuie să fie executată real ori, sub raportul personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi formulată concluzia că scopul pedepsei se poate atinge și prin aplicarea suspendării executării pedepsei în privința vinovatului pe un termen de probațiune stabilit de instanța de judecată.

Conform art.90 alin.(1) Cod penal, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, poate ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită și poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numaidecât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă.

O condiție prevăzută expres în alin.(1) art.90 Cod penal, privind aplicabilitatea normei date, constă în concluzia instanței că nu este rațional ca inculpatul să execute pedeapsa stabilită.

Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea acestei convingeri, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege. Deși legea nu îngrădește libertatea instanței de judecată de a-și forma convingerea cu privire la posibilitatea făptuitorului de a se îndrepta fără executarea efectivă a pedepsei, ea obligă instanța să-și motiveze hotărârea de suspendare condiționată a executării pedepsei, indicând precis acele motive pe care s-a întemeiat convingerea ei.

În acest context, urmează a fi reținut faptul că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

De altfel, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea comiterii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât și de alte persoane.

Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț fată de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni. De asemenea, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Reieșind din cele expuse supra și conducându-se de art. 449 alin. (1) pct. (1) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curţii de Apel Bălţi,-

D E C I D E:

Recursul **avocatului Matachi Igor în interesele inculpatului Rusnac Vasilii**, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Fălești din 26.10.2023, se respinge ca nefondat, sentinţă care se menţine fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Preşedintele şedinţei, judecător: Judecători: